

Незалежне Українське видання із столиці Канади

ОТТАВСЬКИЙ ВІСНИК

квітень 2006, ч. 23

ПОДІЇ/ОГОЛОШЕННЯ/РЕКЛАМА

Весняне загострення

Прийшла весна. Набухають бруньки. Розпускаються депутати. А друзі й знайомі безупинно телефонують з проханням пояснити зрозумілою мовою, що ж відбувається.

Друзі, сталося те, що рано чи пізно мало відбутися: вибухнула бомба, закладена під фундамент Верховної Ради ще в розпал Помаранчевої революції...

(продовження всередині)

1 квітня, неділя – Всесвітній день дурнів. 2 квітня, понеділок – розпущено Парламент України

Редакція "ОБ" вітає всіх своїх читачів зі святом Великодня!

Повії з провінції йдуть на Київ (продов. всередині)
"Я повірю в існування мови, коли до мене і президент держави, і повія на вулиці звертатимуться українською мовою" (М. Хвильовий).

Ющенко розповів, з ким розмовляв за 5 хвилин до підписання указу

До підписання указу про розпуск парламенту президента Віктора Ющенка спровокувало скликання позачергового засідання Верховної Ради 2 квітня. Такий висновок можна зробити зі слів Ющенка, сказаних під час прес-конференції. Розповідаючи "історію питання" про розпуск парламенту, президент сказав, що після консультацій з керівництвом Верховної Ради і лідерами фракцій 2 квітня, які, за його словами, були безрезультативними, він мав кілька розмов зі спікером Олександром Морозом. Він розповів, що попередив Мороза про три варіанти виходу з кризи: "знаходити порозуміння в стінах парламенту", саморозпуститися Верховній Раді або підписання указу про її розпуск президентом.

"Розуміючи, що бажаним для того моменту є варіант проведення пакетних змін, ми розпрощалися з головою Верховної Ради. О пів на восьму вечора я дізнаюся про те, що головою Верховної Ради скликається позачергове засідання. Між восьмою і дев'ятою годинами у мене було 5-6 телефонних дзвінків по моїй ініціативі до голови Верховної Ради", - сказав Ющенко. За його словами, він переконував Мороза не проводити позачергового засідання, а провести засідання наступного ранку, на якому поінформувати про результати консультацій. "Голова Верховної Ради мені сказав, що він проводить позачергове засідання з метою інформування. Через 15 хвилин я дізнаюся, що готуються проекти рішень. Я попередив голову Верховної Ради, що жодного рішення сьогодні не варто ухвалювати", - сказав Ющенко. Водночас, за його словами, близько дев'ятої вечора він дізнався, що парламент готує проект постанови про відновлення старого складу ЦВК на чолі з Сергієм Ківаловим. "Без п'яти дев'ять я останній раз телефоную голові Верховної Ради з останньою пропозицією припинити такі ініціативи, на що він сказав, що не може йти на засідання без проекту рішень. Я тоді сказав останню фразу: "Олександр Олександровичу, тоді ви поступаєте, як велить ваша совість, я буду поступати так, як того вимагає від мене Конституція". О 9 вечора я підписав указ про розпуск парламенту", - розповів Ющенко.

Ізраїль відмовився прийняти Ющенка, щоб не сваритися з Росією?

Ізраїль відхилив прохання президента Віктора Ющенка приїхати до цієї країни 5 травня - на День катастрофи, що відзначається там у пам'ять про загиблих євреїв у Другій світовій війні. Офіційно відмову у листі послу України в Ізраїлі Ігорю

Тимофєєву пояснили нестачею часу для підготовки візиту Ющенка та напруженим графіком виконувачки обов'язків президента Ізраїлю Далії Іцик. Як відомо, досі президент Ізраїлю Моше Кацав чекає на суд за звинуваченнями у згвалтуваннях.

Водночас ізраїльська газета "Маарів" наводить зі своїх джерел справжню причину відмови Ющенку. Так, МЗС Ізраїлю дізналося, що Ющенко у промові на ізраїльський день Катастрофи хоче провести паралель між Голокостом та Голодомором. Газета стверджує, що Ізраїль не хоче визнавати Голодомор геноцидом, щоб не псувати відносини з Росією, тай взагалі не бажає прирівнювати голокост з голодомором. Росія Росією, зате Ізраїль вже встиг минулого року оголосити і засвітитися у всіх газетах, що першим визнає український Голодомор. Далі газетних шпальт не пішло, зате, як то кажеться, і вовки цілі, і вівці ситі. Чи навпаки...

Настоятелі українських церков заступилися за Ющенка

Керівники релігійних конфесій, учасників Всеукраїнської ради церков і релігійних організацій вважають, що позачергові парламентські вибори допоможуть Україні вийти з політичної кризи. Про це йдеться в зверненні керівників церков і релігійних організацій до українського народу з приводу політичної ситуації в Україні. "Позиція президента (підписання указу про достроковий розпуск парламенту) є найкращим виходом із сьогоднішньої ситуації", - сказав на прес-конференції предстоятель УПЦ-КП, патріарх Київський і всея Русі-України Філарет. Він відзначив, що "церква не втручається в політику, але не може стояти осторонь і не реагувати на порушення моралі, що характеризують останнім часом".

У зверненні відзначається, що однією з головних причин виникнення політичної кризи стало те, що представники політичних сил почали діяти так, начебто представляють самі себе, а не своїх виборців, що голосували за їхні кандидатури відповідно до проголошених раніше програм і гасел. "Віримо, що політичні сили, відновивши через вибори довіру до себе, очистяться від підозр в ігноруванні волі виборців. Таким чином, вони зможуть з повним правом претендувати на високе звання

народних обранців, а політична криза знайде своє вирішення. Вважаємо, що такий шлях буде відповідати основам моралі і справедливості", - відзначається в документі. Керівники конфесій звертаються до всіх політичних сил і до всіх співгромадян із закликом не на словах, а на справі виявити справжні любов до України і її народу, пожертвувати особистими амбіціями заради національної єдності, загального блага і майбутнього України. "Нехай мудрість і воля українського народу наділять політиків беззастережним мандатом довіри", - йдеться в зверненні голів церков.

Звернення підписали голова Української православної церкви Київського патріархату Філарет, верховний архієпископ Української греко-католицької церкви кардинал Любомир Гузар, єпископ Церкви християн віри євангельської України Михайло Паночко, заступник голови Конференції Римсько-Католицьких єпископів України єпископ Маркіян Трофим'як, старший єпископ Української християнської євангельської церкви Леонід Падун, виконавчий секретар Усеукраїнського союзу об'єднань євангельських християн-баптистів Валерій Антонюк. У списку нема лише представника УПЦ московського патріархату. Дійсно, зрештою, а чого ж йому там бути...

Левко Лук'яненко: Причини розпуску ВРУ

Починаючи з 2 квітня у ЗМІ спостерігається явний крен у тлумаченні причин і підстав Указу Президента про припинення повноважень ВР України майже виключно у межах аналізу ст.90 та 106 Конституції України. Упродовж півмісяця з телеекрану годинами на голови мільйонів громадян виливають дискусії й суперечки про те, мав президент достатні підстави припинити повноваження ВР чи не мав і на підставі яких саме статей. При цьому послідовно і, здається, навмисно і вперто обходять справжні причини появи указу Президента. Партія регіонів та її антиукраїнські союзники устами Василя Кисельова та Ганни Герман-Стеців заявляли, що вони (Антикризова коаліція) владу в жодному разі не віддадуть. Цей релікт комуністичного тоталітарного мислення, означає: для утримання влади в своїх руках вони суб'єктивно готові застосувати проти своїх політичних конкурентів (і народу) вогнепальну зброю (так учив комуністів "великий" Ленін). Партією Регіонів разом з союзниками-комуністами і соціалістами та за підтримки російських спецслужб розроблено план знищення української державності, який передбачає два етапи.

Перший: втягнути Україну до Угоди про формування ЄСР. Угода про ЄСР передбачає створення наддержавних органів, у яких Україна матиме лише 18 відсотків голосів. Решта – Росія та її союзники. Виконання рішень наддержавного органу буде обов'язковим для України, тобто Москва знову напряму керуватиме нами. Положення Угоди та Концепції щодо

утворення ЄСР передбачають формування Митного союзу та передачу повноважень у цій сфері "міждержавній незалежній Комісії по торгівлі і тарифом", що означає втрату Україною економічного суверенітету.

Другий: Керівник ПР і уряду України В.Янукович заявив, що коли вони збільшать парламентську більшість до 300 депутатів, то розглянуть питання про надання російській мові статусу офіційної (державної) мови. Українська мова й зараз уполієднена, бо ще не подолала пригнічення недавнього колоніального минулого. Надання ж російській мові статусу офіційної означає подальшу русифікацію і витіснення української мови зі всіх сфер публічного життя, що є прямим наступом на існування самої нашої нації.

У Державній Думі РФ часто Україну називають Малоросією. Очевидячки, не тільки московській агентурі, а й нашим москвофілам ця назва країни більше подобається за теперішню назву. І того чому б разом зі знищенням незалежності не повернути й дореволюційну назву колишньої колонії - Малоросія? Дві перші стадії - це два етапи до знищення української державності. За реалізацію цієї мети і взялася партія регіонів зі своїми антиукраїнськими союзниками. Малоросія під владою Москви – це їхні мрії, а все інше – ідеологічний дим, яким вони на чолі зі зрадником Морозом затуманюють очі громадянам України. Президент добре зрозумів цю антидержавну суть та основний метод досягнення цієї мети способом збільшення Антикризової коаліції до 300 депутатів - і на виконання свого обов'язку, викладеного в ч.2 ст.102 Конституції України, а саме, "Президент України є гарантом державного суверенітету..." своєчасно припинив діяльність ВР.

Якби президент не поспішив і дав час антиукраїнським силам збільшити свою коаліцію до 300 депутатів, було б пізно. Тоді для збереження державності довелось би мобілізувати патріотичні сили для збройного розгрому п'ятої московської колони і захисту права нації на незалежне державне життя. Це гірший варіант, того розпуск ВР і нові вибори законодавчого органу - єдино правильний крок гаранта державного суверенітету. З огляду на це зовсім не зрозуміло, чого телевізія не розповідає народу цю суть проблеми, а транслює безупинні дискусії про три формальні конституційні підстави розпуску ВР, чим фактично відводить мислення громадян убік від суті політичної кризи. Українці, будьмо пильні!

Левко Лук'яненко

"Оттавський Вісник"

Незалежне українське видання із столиці Канади
У "Віснику" використані матеріали українських та зарубіжних ЗМІ

Позиція авторів не завжди співпадає з позицією видавців.

Всі матеріали, реклама, оголошення - подаються в оригіналі

Редакція, графічний дизайн та розповсюдження:

Богдан Малина, Олег Петрів, Володимир Катрушенко, Михайло Риндзак

Телефон: (613) 843-8206, e-mail: svit200@hotmail.com

Поштова адреса: 820 Forest St., Ottawa, K2B 5P9

веб-сторінка: <http://ov.ottawa-litopys.org>

Весняне загострення

(...продовження з першої стор.)

Тоді, 8 грудня 2004 року пакетним голосуванням було прийнято два закони. Один - про переголосування другого туру президентських виборів. Другий - про внесення змін до Конституції. Інакше кажучи, було укладено угоду: ми вам - відносно чесні вибори, без масових фальсифікацій, виявлених Верховним Судом, а ви нам - зміни до Конституції («політреформу»), які позбавлять новообраного Президента влади й передадуть її разом з парламентом на відкуп політичним партіям. По суті, політреформа передбачає дві серйозні зміни: - перехід Кабінету (і всієї виконавчої влади) з підпорядкування Президента під контроль Верховної Ради; - вибори депутатів тільки за партійними списками.

Політреформа стала царським подарунком для наших, вибачте на слові, політичних партій. Вибачте на слові, бо слово «політик» у нашій країні - це синонім слова «бізнесмен», а те, що ми називаємо «партіями» - це лобістські угруповання й бізнес-проекти. І шлях у політику для всіх бажаючих тепер тільки один: через партійну касу. Розмір гаманця, і аж ніяк не якісь там моральні якості й політичні переконання, є вирішальним чинником при кастингу кандидатів у депутати. За інформацією преси, вартість прохідного місця в списку найбільших партій досягала десятків мільйонів доларів. Люди шукали, де подешевше, а тому бували й казуси: у списки кандидатів нерідко потрапляли люди, які сповідують погляди, діаметрально протилежні поглядам «своєї» партії або блоку. Але це нікого не хвилювало: гроші не пахнуть.

Левко Лут'яненко разом з однопартійцями відбивається у ВР від регіоналів

Підсумки виборів навесні 2006 року більш-менш реально відбили розміщення сил у країні: з незначною перевагою перемогли три партії, які рік тому підтримували кандидатуру Ющенка на пост президента. Така ситуація гарантувала певну стабільність і відсутність кардинальних змін курсу країні: подолання президентського вето або внесення змін до Конституції можливе тільки на основі консенсусу всіх найбільших політичних сил країни. Однак, внаслідок корупційного способу формування партійних списків, значну частину депутатів склали бізнесмени від політики, для яких депутатський мандат - не більше, ніж багатомільйонний інвестиційний проект. Не стримувані партійною дисципліною, політичними переконаннями й імперативним мандатом, вони швиденько почали «вирішувати свої проблеми», що мають мало спільного з передвиборними обіцянками й програмою їхніх політичних сил. Це спричинило другу хвилю корупції, цього разу усередині парламенту. Почалися переходи депутатів, обраних за партійними списками, між фракціями. Жоден із таких переходів не був мотивований ідеологічними причинами, зате супроводжувався

кулуарними коментарями про те, скільки коштувало парламентській більшості чергове «придбання».

Відповідно до логіки політреформи й букви Конституції, перехід депутата, обраного за партійним списком, в іншу фракцію неможливий. Зрештою, виборець голосував не за конкретну персоналію, а за передвиборну програму, і депутат зобов'язаний або виконувати її, або скласти свої повноваження. Тому, відповідно до Конституції, депутат, який заявив про вихід із фракції, автоматично позбавляється мандата, а його місце займає наступний номер у партійному списку. Однак знайшлася

Тарас Чорновіл, Віктор Янукович молодший та Анна Герман на засіданні ВР

лазівка: депутати не виходили із фракції, а просто писали заяву про вступ до правлячої коаліції, і ці заяви приймалися - при тому, що, відповідно до Конституції, суб'єктами формування коаліції є не окремі депутати, а виключно парламентські фракції.

Такий спосіб формування коаліції очевидно є незаконним. Розрулити ситуацію міг би Конституційний Суд, розтлумачивши відповідні положення Основного Закону. Водночас Конституційний Суд цілком міг би скасувати всю політреформу, прийняту, як я вже зазначав, із порушенням Конституції. Тому Рада півтора року успішно блокувала роботу КС, не приводячи до присяги й не призначаючи суддів за своєю квотою. Зараз, коли під пресингом Президента суддів було призначено й роботу КС начебто відновлено, протягом восьми місяців Конституційний Суд не виніс жодного рішення. І, схоже, виносити не збирається.

Улітку минулого року Ющенко закрив очі на те, що парламентську більшість було сформовано незаконно. Однак хмари почали згущатися, коли підкуп депутатів став масовим явищем. Представники Партії регіонів не приховували своїх планів найближчим часом перекупити потрібну кількість депутатів для того, щоб одержати конституційну більшість - 2/3 складу парламенту. Реалізація цих планів призвела б до того, що

«Нашоукраїнець»

політична сила, яка набрала 32 % голосів виборців, отримала б можливість одноосібно управляти державою, аж до внесення змін до Конституції. Отже, корупція в парламенті призвела до фальсифікації підсумків виборів, коли голоси виборців, віддані за список певної політичної сили, перекупуються протилежним табором разом з депутатським мандатом. Безсумнівно, що це - реальна небезпека для демократії й майбутнього України.

Без сумніву, парламентська корупція є загрозою й для

Президента. У випадку, якщо коаліція докупить голоси до необхідних трьохсот, Ющенко втратить останні важелі впливу на ситуацію. Більше того, його посаду можна буде взагалі ліквідовано - через непотрібність. У такій ситуації Президент «раптом» згадав про те, що коаліцію сформовано з порушеннями, і скористався своїм конституційним правом оголосити дострокові вибори й припинити повноваження парламенту на тій підставі, що правлячу коаліцію не було сформовано протягом місяця в передбаченому Конституцією порядку.

Тепер щодо мого ставлення до того, що відбувається. Моя позиція дуже проста. Усе, що відбувається, – це наслідки незаконної політреформи. Окрім того, що її було прийнято з порушеннями (без попереднього схвалення Конституційного Суду): вибори депутатів у нинішньому вигляді порушують фундаментальний принцип державного устрою: принцип прямого рівного виборчого права. Про те, що політреформа є загрозою для України, ми писали (<http://www.maidan.org.ua/static/mai/1132350427.html>) ще півтора роки тому. Далі. Навіть таку, відверто антиконституційну, зміну не було реалізовано повністю: з імперативним мандатом, заборонаю переходів між фракціями й іншими обмеженнями для депутатів, персонально за яких народ не голосував. У такому випадку логіка політреформи, якою потворноно вона б не була, все-таки дала б можливість парламенту працювати більш-менш стабільно. Однак у результаті ми одержали «трощечки

реформовану» Раду, із законодавчо обумовленою корупцією в чистому вигляді, і всією повнотою влади в країні. Інвестиційний проект «депутатство» простий: спочатку за рахунок «спонсорської підтримки» популярної партії потрібно опинитися в прохідній частині списку й у парламенті, а потім або платити хабара, скуповуючи необхідну кількість голосів і проводячи потрібні рішення, або одержувати їх, фланіруючи між фракціями.

Між іншим, зараз коаліція виношує плани так званого «другого етапу політреформи», що передасть усю владу на місцях місцевим радам і перетворить у тотальний дім розпусти не тільки Верховну Раду, але й ради всіх рівнів.

Щодо нинішньої ситуації: Раду розганяти потрібно. Підстави є. Злий фейлетон про те, що формування більшості «в індивідуальному порядку» суперечить Конституції, я написав (<http://maidan.org.ua/static/mai/1152702233.html>) ще влітку минулого року. Жити в державі, продажність вищого законодавчого органу якої не викликає найменших сумнівів, не можна. Державу змінювати я не збираюся, тому потрібно щось робити з парламентом. Нехай ще три-чотири рази пройдуть перевибори - дивись, інвестиційна привабливість проекту «депутатський мандат» упаде настільки, що перестане бути цікавою для серйозних пацанів. Можна почути: «Призначення перевиборів - це узурпація влади». Смішно. Влада в країні належить не

Президентові, не Кабміну і навіть не Верховній Раді. Вся влада в Україні належить українському народу. Тому призначення

перевиборів - це не узурпація, а повернення влади законному власнику. Влади, яку намагалися узурпувати шляхом нахабного підкупу депутатів, особисто за яких ніхто не голосував.

Останнє питання. Знайомі цікавляться: що відбувається на Хрещатику, чи буде «Майдан-2». Відповідаю. У 2004 році на Майдані зібралися люди, які протестували проти фальсифікацій виборів. Вони вимагали провести переголосування, щоб їхні голоси не були зухвало скуплені або вкрадені. У 2007-му на Майдані знаходяться люди, які протестують проти проведення всенародних виборів. Тобто ці люди неначебо вийшли на площу, тому що не хочуть іти на виборчі дільниці. От і вся різниця, з усіма наслідками, що з цього випливають.

Від себе додам. Серйозні політичні сили, як неважко помітити, перевиборів не бояться. Без них парламенту не буде - і вони це прекрасно усвідомлюють. В основному бучу здійснюють політичні маргінали кривавих відтінків - комуністи й соціалісти. І в тих, і в інших є усі шанси опинитися за бортом Ради. Комуністи - внаслідок природних причин, через безперервне зменшення чисельності їхнього традиційного електорату. Соціалісти - тому, що у всьому цьому парламентському публічному домі вони грали першу продажну скрипку й продавалися оптом. І ті, хто голосував за них рік тому, це чудово пам'ятає, тому шанси повернутися в парламент у них мізерно малі. І це правильно.

P.S. Отут ще товариші з Росії цікавляться, як перекладається «Будинок Розпусти». Відповідаю. Видавши другого квітя Указ, президент припинив повноваження (розпустив) Верховну Раду. Тому будинок Ради, де дві з половиною сотні «бывших депутатов Государственной Думы от кадетской фракции» зараз сидять і роблять вигляд дикої заклопотаності (як і всі, які нікому не потрібні*), сміливо можна назвати Будинком Розпусти.

P.P.S. «Розпуста» (укр.) - бл@&ство.

Сергій Дібров

Від редакції: автор статті, частий дописувач "Майдану", є один з тих, хто активно допоміг у розміщенні проекту "OB" – забутого фільму "Незваний Голод" - для загального доступу вперше на мережі Інтернету. (див. "OB", ч. 18)

Maidan.org.ua
 Пульс Громадянської Дії України

<http://maidan.org.ua/>

“ОВ” продовжує мандрівку українською Оттавою (початок див. числа 21,22)

Ще одна українська церква своїм розташуванням, є напевне найбільш унікальною не тільки в Канаді але і у цілому світі. Це дерев'яна діюча церква св. Онуфрія (St. Onuphrius) яка вже є музейним експонатом і знаходиться вона всередині величезного приміщення канадського музею Цивілізації (Canadian Museum of Civilization)! На Водохреща, кожному хто завітає до

Музей Цивілізації

Іконостас церкви Св. Онуфрія

столиці у цей час, варто відвідати в ній Богослужіння. Після служби у церкві, процесія на чолі із священниками виходить через весь музей, завжди повен відвідувачами, на подвір'я, і там, біля складеного напередодні триметрового льодового хреста на березі продовжує обряд водосвяття і свячення води річки Оттави. Це дійство на фоні Парламенту, а саме звідти відривається найліпше його вигляд з квебецького боку столиці, справляє незабутнє враження.

В музею Цивілізації знаходяться також і інші експонати, пов'язані з канадськими українцями, зокрема експозиція українського книжкового магазину початку минулого століття з безліччю оригінальних старих речей. Але щодо самої старенької церкви св. Онуфрія, то варта уваги і її історія, бо вона являється повністю єдиним справжнім експонатом музею, а не діорамою чи копією, як решту експозицій музею. Церква була збудована 1907 року в Smoky Lake і згодом перероблена французьким отцем Філіпом Ру, який збудував понад 30 українських церков в західній Канаді. Отець Ру був одним з перших греко-католицьких місіонерів європейського походження, який спеціально вчився в Галичині і з групою інших священників був направлений до українських піонерів у прерії Канади. З часом, парафія св. Онуфрія Перестала існувати, так як люди поволі переселилися в інші місця залишаючи біля неї однойменний цвинтар, а саму церкву після переговорів з Оттавою, 1996 р. перевезли до приміщення музею, де її

в Смокі Лейк

знову освятили на новому місці. Ще перед відкриттям, виникла цікава дискусія з керівництвом музею. Початково, за планом дизайнерів, церква мала бути “скорочена”, тобто візана і припасована до виставочної стіни. Але таким чином нищилась дерев'яна пам'ятка, що більше, освячена і діюча церква повинна була мати доступ для релігійних процесій довкола себе, що

наприклад відбувається на Великдень. В результаті, українці відстояли свою версію і церква була встановлена цілою з вільним доступом з усіх боків, а на церемонії відкриття і переосвячення дві пари, які брали в ній шлюб більше як півстоліття тому ще раз підтвердили свою подружню клятву. Зараз, у церкві у будь-який час в записі можна почути українську літургію.

В Оттаві знаходиться ще дві постійно діючі каплиці. Одна з них в університеті Св. Павла при Інституті Східно-християнських студій ім. Митрополита Шептицького. (The Metropolitan Andrey Sheptytsky Institute of Eastern Christian Studies, 223 Main Street). Друга, в єдиній на Канаду українській семінарії Святого Духа заснованій в Оттаві 1980 року і згодом перенесеній в сучасне приміщення колишнього августинського монастиря (Holy Spirit Seminary, 1030 Baseline Road).

Неподалік центру Оттави, на вулиці Somerset, тепер вже в самому епіцентрі китайського кварталу безпомилково вирізняється ще одна українська церква, яка бере свої початки на зорі освоєння українськими парафіянами Оттави (раніше Holy Trinity Bukovynian Greek Orthodox Cathedral) і нещодавно передана Carpatho-Ruskij Orthodox Diocese та перейменована на Christ the Saviour Orthodox Church. Від старої парафії в західній частині Оттави залишився на 1890 Merivale Буковинський цвинтар, який вже належить до історичної спадщини. Взагалі, як згадувалося вище про розбіжності при встановленню перших церков, цвинтарів там є два, але всім оттавцям він відомий під загальною назвою - Bukowinian Greek Orthodox Cemetery. Цвинтар добре проглядається з дороги, на вході стоїть українська каплиця Святої Трійці збудована з 30-х роках минулого століття з спеціального будівельного матеріалу -

Церква Христа Спасителя, розпис 2006 рік

блоків “гідростону” які вживали для будівництва в Канаді тільки на протязі 20-30 рр. Розглядаючи старі надгробки, крім цікавої інформації, які надають затерті старі дати, місяця народження та імена, можна побачити своєрідну асиміляцію навіть у цьому місці – після 20-х років, з'являється щораз більше українських поховань написані англійською мовою. Багато могил належить українцям які служили у військових формуваннях Канади під час Першої світової війни, або досвідченим українським лісорубам і робітникам, що в цей час спеціально тимчасово були переправлені з Канади (Canadian Forestry Corps) в ліси Франції та Шотландії для допомоги у заготівлі лісу для військових потреб Антанти (дерево для шпал, опор тунелів, окопів, бункерів, і т.д.).

Українці залишили помітний слід в історії канадського війська, але на жаль не як окрема українська частина, як зрештою, і у всіх чужих арміях за які їм доводилось воювати. Оттава, як столиця багата на місця пам'яті канадських воєнків, і серед них тут зустрічається багато наших земляків. На Green Island, де річка Рідо впадає в ріку Оттаву, на трьох військових монументах які присвячені різним військовим періодам і битвам в Європі, Африці, Середньому і Далекому Сході та Північній Атлантиці, серед викарбуваних списків полеглих відразу впізнаються українські імена. Один з трьох монументів, присвячений війні в Іспанії, виконаний скульптором Орестом Савчуком, а одна третя імен на ньому серед понад 500 загиблих – українці, які добровільно вступили батальйон, що направлявся тоді в Мадрид. Та найвідомішим воєнком у Канаді, (який жив і похований в Оттаві на кладовищі Notre Dame Cemetery на Montreal Road) зраним навіть більше канадцам ніж українцям, залишається Пилип Коновал, кавалер найвищої нагороди – Хреста Вікторії, який він заслужив у Франції під час Першої світової війни. Трьохмовна таблиця (французькою-українською-англійською) присвячена йому його військовою частиною знаходиться в самому центрі на Laurier Ave. W. на внутрішній стіні Cartier Square Drill Hall відразу за City Hall. У місцевому відділі Канадського Легіону (Royal Canadian Legion Branch in Hull) на видному місці досі зберігається його заява про вступ до війська. А у нововідкритому величезному Військовому музею віднедавна можна побачити і саму нагороду Коновала та довідатись його історію.

Могила Коновала

У цьому ж музею, можна натрапити ще на одну згадку про українців. Відразу після Незалежності, в Україні знайшли у доброму стані затоплений у трясовині танк канадського виробництва з Другої світової війни. Україна, у знак дружби між двома

країнами, передала цей танк назад до канадського музею. Взагалі, українці "присутні" у всіх великих музеях Оттави. Не оминула їх і канадська Національна галерея. У ній навіть знаходиться окрема експозиція з серії робіт одного з найвідоміших художників Канади Василя Курилика (William Kurelek). В досить оригінальне місце для огляду потрапили ще дві його картини. Їх тримає Міністерство закордонних справ Канади (Lester B. Pearson Building на вулиці Sussex) у своєму лобі відразу при вході. На одній з них, дуже символічно для канадського МЗС - названою "Наш світ сьогодні" - безтурботні діти бавляться іграшковим містом під палаючою кривлею всередині стайні, в цей час як реальний вогонь перекидається на все довкілля.

Із спортивного життя щораз популярнішою стає молода українська футбольна команда "Ottawa Ukraina Royals Soccer Club" заснована тут 2005 року внаслідок знаного в спортивних колах футболіста Бориса Денисовича, який емігрувавши після війни до Канади створив у Монреалі команду "Дніпро" (пізніше перейменована на "Україну", що здобула 1957 року в футбольному чемпіонаті Dominion Carling Cup). Нова оттавська команда вже за два роки вона потрапила до канадської вищої ліги. (Ottawa Ukraina Royals Soccer Club" <http://www.ottawaukraina.com/history.html>, Marc Lapointe – Denysewych (Founder/Coach) marclapointe@rogers.com,

або Богдан Калужний beezzer@cs.mcgill.ca). Оттава теж має одну з найкращих хокейних команд Національної хокейної ліги "Ottawa Senators", власником якої є українець Євген Мельник.

Український чоловічий хор Оттави "Акорд" заснований у 1993 році є частим гостем канадських музичних фестивалів (<http://www.akordchoir.ca/>). Популярною серед канадської молоді є оттавська рок-група "Ukraine", яка постійно виступає в різних клубах столиці та транслюється оттавськими музичними радіостанціями. Довгі роки існує танцювальний ансамбль "Барвінок". Порівняно невелике приміщення "Українського дому" збудованого в 50-х роках знаходиться за адресою 911 Carling Ave. На першому поверсі там також розташована кредитова спілка "Будучність". В Оттаві діє дві українські школи.

Посол України в Канаді Ігор Осташ вручив орден князя Ярослава Мудрого колишньому прем'єр-міністру Брайану Малруні

Брайану Малруні було вручено орден Ярослава Мудрого — найвищу нагороду України, якою може бути нагороджений громадянин іншої держави. Малруні удостоєно нагороди у визнання заслуг як 18-му прем'єр-міністру Канади у 1984 – 1993 роках в підтриманні декларації незалежності України і в розвитку співпраці між двома країнами. Канада була першою західною країною і другою в світі, уряд якої визнав, зразу після референдуму в Україні у грудні 1991 року, її незалежність. Українські канадці пам'ятають також, що Малруні призначив суддею у Верховний Суд Канади українця Джона Сопінку, і що саме за його урядування українець Рамон Гнатишин став генерал-губернатором Канади.

На церемонії нагородження були присутніми сьогоднішній прем'єр-міністр Канади Стівен Харпер і чотирнадцять міністрів, сенатори, урядовці, члени парламенту, колишній прем'єр-міністр Саскачевану Рой Романов, мер міста Оттава Ларрі О'Брайан, спікер Сенату Ноел Кінсела, голова парламентської Українсько-Канадської групи співаці Пітер Голдрінг, архієпископ УПЦ Юрій та епарх УГКЦ Стефан Хміляр, а також більш як 400 запрошених.

У своїй промові Брайан Малруні зокрема сказав, що Канада, ця нація іммігрантів, "не має історії більш захоплюючої, ніж історія канадців українського походження".

"Вчинок Канади був рішучим, сміливим, проте не несподіваним і не випадковим. Адже він лише підтвердив ті історичні та культурні зв'язки, які здавна існували між нашими народами та пов'язували не одне покоління наших громадян. Україна пам'ятає і пам'ятатиме про далекоглядний і мудрий політичний крок канадського уряду", наголосив Ігор Осташ. У ході виступу посол запевнив, що Канада займає особливе місце у серцях кожного українця, оскільки в Канаді проживає понад 1,2 мільйон громадян українського походження.

У свою чергу прем'єр-міністр Канади Стівен Харпер зазначив, що жодна із західних країн не має більш тісних стосунків з Україною, ніж Канада. "Ми підтримуватимемо право України на самовизначення без втручання ззовні. Оскільки українці, як всі інші нації, мають право на свободу, демократію, людські права та верховенство права, що є фундаментальними цінностями всіх цивілізованих націй", - наголосив прем'єр-міністр Канади. Наприкінці офіційної церемонії посол України в Канаді Ігор Осташ виголосив тост за Канаду, а міністр закордонних справ Канади Пітер МакКей - тост за Україну.

Гості церемонії також стали учасниками благодійної акції, спрямованої на збір коштів для Дитячої лікарні майбутнього. Понад 70 тисяч канадських доларів, що були отримані у ході проведення заходу, будуть направлені через Фонд "Україна 30000" на закупівлю обладнання для відділу онкологічних та онкогематологічних захворювань Дитячої лікарні майбутнього.

Украдений скарб

“ОВ” продовжує слідкувати за історією з утраченим банком (див. попередні числа 21, 22) яку розпочала львівська “Газета” і далі йде слідами зниклого державного скарбу уряду Української Народної Республіки в екзилі.

Нагадаємо, за версією тодішнього директора банку Костянтина Клепачівського, скарб був у польській Ченстохові, звідки 1944 року німці вивезли його в невідомому напрямку. А от читачка “Газети” Ірина Корецька, яка тривалий час спілкувалася з родиною голови Ради Міністрів УНР (1919-1920 роки) Івана Феценка-Чопівського, має інші припущення. Вона стверджує, що німці не мають жодного стосунку до вивезення українського скарбу. Державний банк УНР “приховали” українські діячі, які перевозили його з Києва до Ченстохови.

– Повернувшись із вимушеної еміграції 1944-1992 років, мій батько розповів деякі подробиці з історії Державного банку часів УНР, – розповіла вона “Газеті”. – Тато й мама були учнями відомих діячів України Івана Чмоли, сотника УПА, організатора Січового Стрілецтва та пластунаського руху в Галичині, та професора Дмитра Бурка, поручника УГА, перекладача Петлюри, ад’ютанта головного отамана. В сім’ї Бурка моїх батьків виховували. Отже, тато розповідав, що обидва професори вечорами часто сиділи над географічними картами України, вивчали й аналізували кожен крок, кожен станцію, яку проїхало військо Петлюри й УГА та визначали помилки і причини його поразки, розпитували живих свідків на шляху наступу та відступу української армії. Вони й запідозрили зраду окремих міністрів і службовців, що, серед інших, стала причиною трагедії УНР. Зокрема, мали на увазі зникнення Держбанку. Професор Бурко, як мені відомо, разом з іншими українськими діячами зустрічався з тодішнім директором УДБ Костянтином Клепачівським у Ченстохові, той запевняв його, що скарб забрали німці. Я ж припускаю, що українські скарби таки залишилися в родині Клепачівських. Кажу про це хоча б тому, що вчитель мого батька, відомий хореограф Авраменко, розповідав, мовляв, отримав від Клепачівського матеріальну допомогу для зйомки українських фільмів – п’ять якутських алмазів, декілька золотих царських монет. Звідки вони?

У розпорядженні “Газети” є список осіб, які їхали до Ченстохови з банком УНР. Серед них і працівниця банку Марія Клепачівська. У своїй автобіографії вона пише, що в банку було 240-280 скринь української валюти (карбованці та гривні). За її словами, в Ченстохові “для банку найняли дві великі фабричні залі, де зложили скрині з грішми і архіви. Уряд наш в Тарнові (Польща, – “Газета”) не мав грошей, щоб платити. Урядування в банку припинилося”. Далі вона пише, що “прийшли німці й, довідавшись про УДБ, одного дня зігнали жидів, увійшли зі зброєю до банкового помешкання і казали жидам вивести скрині з грішми до тягарових авт. Так німці забрали скрині з грішми”.

– Але про те, що насправді німці не могли забрати українські скарби, свідчить хоча б той факт, що вони були дуже педантичними та завжди залишали акти конфіскованих цінностей, – вважає Ірина Корецька. – Ось як описує факт конфіскації німцями в романі-хроніці “Хрещатий Яр” українська письменниця Докія Гуменна, яка пережила німецьку окупацію в Києві: “Акуратні та чесні німці видавали обов’язково акта, що саме конфісовано”. Водночас немає жодних документів, які підтверджували б, що скарб УНР забрали німці.

Ірина Корецька володіє архівними документами, зокрема, щоденником Івана Феценка-Чопівського, деякими листами Костянтина Клепачівського й інших діячів тієї епохи. Читаючи ті фрагменти листування різних діячів УНР, які стосуються

Українського Державного банку, бачимо, що частина українського скарбу так і не поїхала до Ченстохови, а зникла ще в Києві, або ж її закопали у приватних садибах в інших містах України. Куди все-таки вирушив скарб України, наша читачка довідалася від доньки голови Ради Міністрів УНР (1919-1920 роки) Івана Феценка-Чопівського Софії Попівської, з якою познайомилася у США.

– На той час пані Софія була тяжко хвора, але лише фізично, – згадує вона. – Це була сильна духом людина, високоінтелектуальна, критична, мала прекрасну пам’ять і працездатність. Ми з нею розшукували в їхніх багатих архівах документи, що стосувалися УДБ. Перед тим у сім’ї Чопівських перебував український письменник Володимир Дрозд, який писав книгу про родину Чопівських і Клепачівських. Він працював з архівами родини понад півроку, написав багато статей до українських газет, журналу “Київ”. Готував матеріали для книги. Деякі з них передав мені під час зустрічі в Україні. Як говорив сам письменник, йому щедро платили за його працю, і головним його завданням було переконати, що скарб УНР 1944 року конфіскували німці.

Під час однієї з наших розмов Софія Чопівська щиро визнала, що скарби й архіви Чопівських пройшли таким шлях: Київ-Вінниця-Чикаго, Вашингтон). А тепер їх зберігають в одному з американських банків. За словами пані Софії, 1949 року з Німеччини вони емігрували до США, численні скрині УДБ повантажили на американський корабель, із капітаном якого Костянтин Клепачівський домовився “за добру жменю якутських алмазів”.

Банк-привид

Однак видатний науковець, міністр торгу та промисловості часів Центральної Ради, міністр народного господарства під час Директорії, голова Ради Республіки в екзилі (1920-1921 рр.) Іван Феценко-Чопівський не мав жодного стосунку до зникнення державного скарбу УНР. Це стверджує Інна Федущак, голова Львівського обласного товариства “Пошук”, яка віддавна досліджує біографію Феценка-Чопівського. Вона є близькою подругою доньки цього діяча Ірини Богун, яка мешкає в польському місті Катовіце, відтак добре ознайомена з історією родини. – Я давно знаю цю сім’ю, вивчала їхню історію, тому не хотіла б, щоб на чесне ім’я цієї людини падали підозри, – запевнила Інна Федущак “Газету”. – Знаю, що Іван Феценко-Чопівський був спершу міністром, а потім послом УНР у Румунії. Коли УНР зазнала краху, жив у Катовіце, був у екзилі активним діячем біля Петлюри, але ніколи не мав жодного стосунку до грошей. Їхня сім’я бідувала, а донька Ірина Богун і досі в жалюгідному матеріальному становищі.

Нагадаємо, ім’я Івана Феценка-Чопівського в публікаціях про зникнення державного скарбу УНР в екзилі з’явилося тому, що вони з тодішнім директором Державного банку Костянтином Клепачівським співпрацювали в УНР, а після війни їхні діти одружилися. – Син Феценка-Чопівського Юрій 1944 року навчався у Відні разом зі своєю майбутньою дружиною Софією (Софія Чопівська є невісткою, а не донькою Івана Феценка-Чопівського, як помилково її назвали раніше), донькою директора банку Костянтина Клепачівського, яка також там училася, – пояснила Інна Федущак. – І коли 1944 року Радянська Армія наближалася, Клепачівські вирішили їхати з Польщі на Захід. Юрко агітував своїх батьків зробити те саме. Але оскільки дружина Івана Феценка-Чопівського була хвора, та й він сам був старенький, постановили нікуди не їхати.

А донька Ірина залишилася їх доглядати. Таким чином, Чопівський в останні роки не займався політикою. Він став видатним ученим Польщі та Галичини, вів громадську діяльність у Львові та в українській діаспорі. Це кришталево чесна людина,

яка ніколи не зрадила й загинула, не бажаючи навіть вести розмов на тему зради. Адже коли 1945 р. прийшли радянські війська й заарештували Фещенка-Чопівського як колишнього члена уряду, від нього вимагали, щоб він агітував своїх колег повернутися до радянської влади. Він не погодився – і його засудили до десяти років ув'язнення. Спочатку відправили в Карелію, а потім до Інти в санітарний табір Абезь, де він і помер 1950-го. Родина не знала про це, бо листування між ними припинилося в останні роки. До речі, із сином Юрієм також не було постійного листування, адже Польща була радянською.

А Юрій із нареченою та Клепачівськими 1944 року спершу виїхали в Австрію, потім – у Німеччину, звідти 1949-го – в Америку. Іван ніколи не мав стосунків до скарбів і до фінансів загалом. І якщо щось знав про ці речі, то міг хіба що почути від когось. Із родиною Клепачівських вони не товаришували, жили в різних містах. У сина Івана Фещенка-Чопівського є четверо дітей. Усі вони народилися й живуть в Америці. І не можна сказати, що заможні. Лише один став бізнесменом. Причому пройшов також доволі складний матеріально шлях. Тому важко уявити, що внуки Клепачівського та Чопівського мають стосунків до скарбу.

P.S. "Газета" намагалася з'ясувати обставини та версії зникнення Державного банку УНР в екзилі в останнього президента Української Народної Республіки Миколи Плав'юка. Однак той запевнив, що йому нічого про це не відомо. – Коли всі ці події відбувалися, я був занадто молодим, щоб знати щось про це, – зазначив він. – І згодом також ні від кого не чув про цю історію. Дивився й в архіві Державного центру УНР у Києві, але там немає жодних документів про Державний банк. Відтак, не маючи жодної інформації, не хотів би фантазувати.

Микола Плав'юк додав, що читав публікації "Газети" на тему зникнення Державного скарбу УНР й навіть відправив ці матеріали Юрієві Чопівському в США. "Це найбільш раціональне джерело, можливо, він зможе вам допомогти", – вважає останній президент УНР. Пан Плав'юк пообіцяв допомогти сконтактувати з нащадком роду Клепачівських-Чопівських. Продовження теми зникнення державного скарбу УНР триває.

Оксана Керик

КРАЇНА УКРАЇНА

Повії з провінції йдуть на Київ

На березень кількість повій у столиці, які перебувають на обліку в міліції, зросла до 4 тис. При цьому 95% із них – приїжджі з інших областей, повідомляє центр громадських зв'язків Київського міськуправління МВС.

Найбільше дівчат легкої поведінки приїжджає в столицю з Донецька, Дніпропетровська, Луганська, Івано-Франківська та Волинської області. Багато хто з них не до-сяг повноліття. Вартість секс-послуг у Києві різноманітна. Хто хоче заощадити та не боїться підчепити різноманітні захворювання, найчастіше вирушає на окружну дорогу. Там послуги дівчат коштують від 50 гривень. Середня ціна на послуги "нічного метелика" не вуличного типу – 50-100 доларів, іноді сягає і до 300. Ну що ж, як колись передбачили Володимир Винниченко і Микола Хвильовий – "Я повірю в існування мови, коли до мене і президент держави, і повія на вулиці звертатимуться українською мовою" (М. Хвильовий). Винниченко при цьому

додавав, що буде спокійний за українську державу, коли крім повій, кримінальники грабуючи людей, вимагатимуть в них гроші українською...

Мороз поскаржився Римському Папі

Схоже, що наступну скаргу він "напише в Спортлото". Мороз наскаржився Папі Римському на політизованих священиків. Верховна Рада України звернулася до Папи Римського – Святійшого отця Бенедикта XVI з приводу втручання деяких представників католицької церкви в політичні процеси в Україні. За таке звернення проголосували 260 із 261 народного депутата, зареєстрованого у залі. В зверненні зазначається, що в ситуації, яка склалася сьогодні в Україні, «всім нам потрібне велике терпіння і мудрість, щоб подолати ці виклики у найкращий можливий спосіб». В документі також висловлено жаль, що нинішня політична криза в Україні розгортається на Страсному тижні. Водночас, депутати висловлюють занепокоєння з приводу того, що у Чистий четвер в Інтернеті була розміщена інформація, що «представники декількох християнських церков підписали звернення до українських політичних сил», в якому вони не лише дають оцінку поточній політичній кризі, «але й відкрито пристали до позиції, закликаючи членів парламенту поновити народну довіру через вибори». «Ми б хотіли вірити, що Апостольська Римська церква залишатиметься над політичною боротьбою, сподіваємось, що тісне співробітництво українських католицьких священиків з їхніми європейськими колегами може навчити їх бути більш релігійними, по-людськи толерантними та мудрими», – наголошується у зверненні ВР.

Янукович розповів президенту ПАРЄ анекдот про москалів

У Палаці Європи в Страсбурзі пройшла зустріч прем'єр-міністра Віктора Януковича з президентом ПАРЄ Рене ван дер Ліндею. Як повідомляє УНІАН з посиланням на газету "Сегодня", зустріч Януковича з президентом ПАРЄ почалася з того, що прем'єр розповів Ліндену анекдот.

"Випав, мовляв, в Україні літом сніг, і ніхто не знає, що з ним робити. У всьому москалі винні", – вирішили українці. "Так от у нас, пане Лінде, якщо в політиці щось не те – значить, Янукович і уряд винні", – сказав Янукович. Лінде розсміявся і у відповідь розповів прем'єру анекдот про голландських фермерів.

WEB-сторінка УКРАЇНЦІВ Монреалю

ZUSTRICH

Québec-Ukraine.com

http:

tml

Діти дипломатів разом з українцями розписали писанки

Яйце, виглядає, таки має неабияку магічну силу не тільки в історії України, але і набирає обертів у її дипломатичних зв'язках. Українська амбасада в Канаді продовжила незвичну традицію, започатковану послом Ігорем Остаšem, запрошувати дітей до дипломатичної установи (див. "ОВ" 19). Цього разу, ініціатором був одинадцятирічний син посла Данило-Левко Осташи, який перед Вербною неділею разом з малими українцями запросив до посольства в Оттаві дітей інших послів, які перебувають з дипломатичною місією в столиці Канади. Вперше спробувати свої сили у мистецтві розписувати українські писанки завітали зокрема діти амбасадорів Болгарії, Словенії, Польщі. Поїде і з Канади українська писанка на батьківщину Лукашенка - Білорусь. Теж матимуть цього Великодня свої писанки навіть представники країн, де кошик з паскою не на порядку денному, як Албанія, Македонія, Азербайджан чи Туреччина. Всі дітлахи настільки зачарувалися традиційним українським розписом, намагаючись мати якнайбільше писанок зроблених своїми руками, що довелося терміново довозити для них додатковий основний матеріал, який на весь світ прославився два роки тому в Івано-Франківську. Яйце, виглядає, таки має неабияку магічну силу не тільки в історії України, але і набирає обертів у її дипломатичних зв'язках. У цю ж суботу ще зранку, український посол з дружиною несподівано завітав попрактикуватися у писанкарстві і до дітей української школи в Оттаві, де всі учні також розписували писанки до свята. Недаремно ж у гуцулів існує повір'я – що поки творитимуть писанки, доти буде існувати світ! Ото воно так і є... І добре ще, що в Україні не водяться страуси...

"Але ці дітлахи... Ну, хоч би на яєчню залишили".

"І що б його там ще домалювати?..."

"Гмм... А де ж я оце бачив останній раз... наш посольський вогнегасник?..."

Два Осташі між собою: – "А моя писанка краца!"

Дружина посла Марина Гримич на "найгарячішому" місці – фарбування.

Розпис писанок у школі.

ШЕВЧЕНКО В СТОЛИЦІ КАНАДИ

Єдина для отавської української громади унікальна можливість здійснити проект встановлення пам'ятника Тарасові залежить від кожного з нас. Якщо ви відчуваєте внутрішній поклик віддати шану Кобзареві, дати ділову консультацію у сфері полагодження бюрократичної документації або будівництва, просто активно включитися до діяльності і додати свої зусилля у спорудженні монумента

нашому видатному Землякові, -

не згубить рідкісний шанс, наданий історією лише раз. Ваші діти, в майбутньому прогулюючись попри пам'ятник Тарасові Шевченкові, з гордістю казатимуть своїм ровесникам з України у його спорудженні заслуга і наших батьків.

За інформацією, з пропозиціями та з допомогою звертатися:

“Комітет по встановленню пам'ятника

Т. Шевченка в м. Оттаві“

тел. (613) 725-0006

e-mail: orest.dubas@serviccanada.gc.ca

<http://www.infoukes.com/tarasinottawa/>

Свято Шевченка в Оттаві

Посол України в Канаді Ігор Осташ взяв участь у відзначенні Свята Шевченка, що пройшло у залі Православного Собору Успіння Пресвятої Богородиці в Оттаві. Виступаючи з промовою, посол зазначив, що саме через слово Т.Шевченка пролягає сьогодні відродження національної свідомості і гідності України. Посол України підкреслив, що присутність Шевченка у світі – це присутність України, українського духу та української ідеї.

Під час святкової церемонії І.Осташ також вручив посвідчення закордонного українця громадянину Канади Оресту Дубасу, який є головою організаційного комітету по встановленню пам'ятника Тарасу Шевченку в м. Оттава.

Орест Дубас дістає посвідчення закордонного українця

Чоловічий хор Оттави “Акорд” під керівництвом Ольги Катрушенко виконав такі твори Т.Шевченка, як “Заповіт”, “Думи мої”, “Ой літа орел”, “Встає хмара”, “Бандуристе, орле сизий” та “Прометей”. Вихованці Української школи ім. Лесі України в Оттаві під керівництвом Ольги Бабюк-Генрі представили літературну композицію, присвячену великому Кобзареві.

Під час концерту Василь Косенко виконав пісню “Марічка” - соло у супроводі гітари, студенти Школи української мови та культури для дорослих під керівництвом Олега Белкіна виконали пісню “Реве та стогне Дніпр широкий”. У ході концерту О.Белкін також зачитав уривки з поеми Т.Шевченка

“Марія”. Учні курсів українознавства школи ім. Лесі України під керівництвом Мотрі Мончак продекламували поему Т.Шевченка “Тополя”. Наприкінці святкової програми виступив хор Православного Собору Успіння Пресвятої Богородиці під керівництвом Ірини Смішної та виконав “Садок вишневий коло хаги”, “Спи, наш Тарасе” та “Діброва”. Під час закриття святкової програми Шевченківського свята усі учасники заходу в урочистій атмосфері виконали гімн України.

ОГОЛОШЕННЯ

Рідна Школа“ в Оттаві

для програми “Українська, як друга мова“ на 2007/2008 навчальний рік **пошукує осіб для позицій**

вчителів/вихователів (teacher) і вчителів на заміну (supply teacher) від садочку до 6 класу.

Кандидати повинні мати організаційні здібності, бажати працювати з дітьми та володіти українською мовою із знанням граматики і фонетики.

Знання української історії, традицій, географії заохочується. Зацікавлені особи мають бути організовані, винахідливі, здатні самостійно провадити клас та з ентузіазмом відноситись до навчання учнів.

Також школа **шукає** студентів для **помічників вчителя (youth teacher assistants)**. Ця позиція дуже добра для школярів старших класів, які зацікавлені набути собі кредит з волонтерської роботи.

Термін подачі заяв: до п'ятниці, 22 червня, 2007 року.

Телефон та e-mail для детальніших довідок:

Марко Швед (613)738-3124

mshwed@hotmail.com

Повна інформація про школу на Інтернеті:

www.ottawaukeschool.org

Lesia Ukrainka Ukrainian School invites the whole community to a Zabava/graduation and fundraiser with silent action to support the Ukrainian School in Ottawa

On Saturday June 16th 2007

At 1000 Byron Ave

Starting at 5:30 P.M.

Cost of tickets for the supper/dance:

Adults- 55\$

Students-30\$

Children up to 12 y.o.-15\$

For more information please call:

Olga Babiuk (819)776-4221

Mary Sirskyj (613) 726-1468

Marijka Onuferko (613)733-6046

John Caris (613) 824-3878

ЛІТОПИС
ФОРУМ ДОСЛІДІВ
ІСТОРІЇ УПА

ЕЛЕКТРОННЕ ВИДАННЯ
Головний редактор:
Євген Штендера
1 (613) 726-3187

Журнал розчислений на дослідників і читачів в Україні і діаспорі.
Сторінка на Інтернеті:
<http://forum.ottawa-litopys.org/>
e.shtendera@ottawa-litopys.org
litopys@mondenet.com

Дострокові вибори як останній шанс реанімувати українську демократію

Указ Ющенка про розпуск парламенту може виявитися історичною подією, і запам'ятатися історикам, як єдине справжнє досягнення діючого президента. На фоні нескінченних коментарів щодо конституційності чи неконституційності цього кроку, варто подивитися на нього під зовсім іншим кутом зору. Що це дасть для українського демократичного поступу? До чого це призведе в більш концептуальному плані?

Багато хто не без надії називав підписання даного указу, останньою можливістю для демократичних сил відстояти шанс на проєвропейський, тобто ліберальний, шлях розвитку України, на фоні повзучого скочування до прем'єрського авторитаризму. Втім нам стільки разів обіцяли демократію..., але так і не привели туди, що можливо настав час замислитися, а чи правильні у нас поведирі, і чи не є перспектива демократії для України – фантастикою?

Хто приведе нас до демократії? Віктор Ющенко більше за всіх схожий на ту людину, яка прагне привести Україну до демократії, але у нього був цей шанс і він ним не скористався так, як цим нині успішно користується Михайло Саакашвілі, ведучи Грузію шляхом перетворень. Крім того Ющенко нині змушений боротися за власне політичне виживання, і він здається зрозумів: з вояками жити, по-вояччи вити. Прагнучи повернути недемократичні повноваження Кучми він потрохи стає схожим на того, кого ще не так давно називав батьком.

Юлії Тимошенко демократія також не потрібна, бо демократією як вона є неможливо керувати вручну, демократія це завжди конку-

ренція. В демократичних системах – навіть “залізна леді” М. Тетчер з часом не витримала конкуренції й змушена була піти зі сцени. Крім того надто сильне захоплення популізмом і лівацькими ідеями, а також любов до власного само-піару може свідчити лише про те, що Юлії Володимирівні більше до душі

вождізм.

Віктор Янукович, при намагання нав'язати суспільству і Заходу свій новий нібито демократичний імідж, – ніколи не зможе подолати внутрішній конфлікт між показовою необхідністю говорити про демократію, виконання законів, захист прав та свобод людей, і своїм минулим, та реальним прагненням узурпувати владу в рам-

ках одного клану.

Тому варто зрозуміти, що ніхто з нині діючих супер-стар політиків ніколи не приведе Україну до демократії. Усі вони за природою політичні сусанини, й скоріше лідери перехідного часу, своєрідні динозаври. Питання лише в тому, коли вони вимруть? І хто має стати тим метеоритом, що знесе побудований ними збочений світ з викривленими правилами поведінки, цінностями, поняттями моралі та совісті, й безвідповідальності перед виборцями й суспільством. (На думку автора, це має бути середній клас). Так, дійсно, дострокові вибори, з точки зору політичних розкладів, нічого не змінять – адже всі ці супер-стари від політики по великому рахунку однакові, різною є лише маски, гасла й риторика. Прагнення у них одні – це влада, монополія на свій статус рятівника нації, привілеї та матеріальні блага. Але можна сподіватися, що дострокові вибори принаймні дадуть звичайним українцям можливість нарешті зрозуміти, що саме вони є джерелом влади в Україні. І саме від їхньої волі залежить, хто і коли отримає владу. Зрозуміти, що настав час не тільки не довіряти передвиборчим обіцянкам – не можна вже довіряти навіть вчорашнім кумирам.

Можливо це і є історична місія Ющенка, та його указу, знищити політично себе і потягнути у прірву інших. Взамін має з'явитися суспільний запит на абсолютно інших політиків, іншого покоління. Яких саме, з якими програмами – це вже предмет окремих розвідок. Втім в розпал політичної кризи можна з упевненістю констатувати – можливості для демократичного бліцкригу в Україні вичерпалися. Принаймні до появи нової революції, бо здобутки помаранчевої втрачено у перманентній війні за повноваження.

Втім не можна не помітити, що останнім часом серед молоді та інтелігенції звісно не без причин ширяться антидемократичні настрої. Як не парадоксально, але українська молодь, не лише їздить у Білорусь на мітинги опозиції, але й все частіше виїжджає туди на ПМЖ, обмінюючи права і свободи на стабільність добробуту. Модель авторитарної модернізації Росії чи Китаю – все більше до вподоби сучасній інтелігенції, й бюрократії, – державні мужі дуже люблять їздити до Китаю із делегаціями й переймати тамтешній досвід. Втомлена, зубожіла частина суспільства все більше схиляється до відверто лівацьких ідей, й соціального популізму. Середній клас, що працює й так переважно в тіні, поступово витісняється олігархами, й крупним капіталом, що має безумовну конкурентну перевагу – владу.

Партії дедалі більше стають схожі на структури фашистського типу, де існує вождь, фіорер, голова партії і його оточення, часто з числа родичів, яке не зацікавлене у внутрішній демократії-конкуренції. Тож якщо найближчим часом усі ці небезпечні тренди не будуть зупинені суспільними вимогами саме демократичного шляху розвитку – Україну чекатиме консервація системи “Україна”, що закінчиться або змовою олігархів, або появою такого собі українського Дуче, у жіночому або чоловічому образі.

Павло Булгак

КРАЇНА УКРАЇНА

Луценко прирівняв Станік до вчителя-педофіла

Лідер Народної самооборони Юрій Луценко заявляє, що просить президента відкликати суддів КС, оскільки будь-яке рішення Конституційного Суду буде неморальним. “Я і так сумнівався в об'єктивності розгляду у КС, бо чув про серйозні підстави сумніватися у безкорисності і професійності прийняття рішень з різних боків”, - зазначив Луценко. “Але коли офіційне керівництво СБУ звинувачує найближчих людей судді-доповідача у корупції, то я не уявляю, як може після цього бути моральним, справедливим і прийнятним будь-яке рішення, яке буде прийнято. Не важливо, на яку користь, я не знаю, яким воно буде, але воно буде неморальним!” – наголосив Луценко.

“Чому доля 48 мільйонів людей має вирішуватися суддею, яка прямо звинувачена керівництвом СБУ у хабарництві в особливо

крупних розмірах за останні дні перед прийняттям доленосного для українського народу рішення?" – спитав Луценко. "Дружина Цезаря повинна бути поза підозрами. Дружина Долганова і подруга дружини Кучми такою не є", – наголосив він. "Я хотів би запитати, чи хтось з вас віддасть свою дитину вчителю, який підозрюється в педофільії? Чи хтось віддасть провести операцію батьку на серці лікарю, який нібито страждає на епілепсію? – спитав він.

Зустріч Предстоятеля УПЦ-МП Володимира і Президента України

На запрошення Віктора Ющенка Предстоятель УПЦ МП відвідав Адміністрацію Президента України, де мав зустріч з Головою Держави. Під час бесіди Віктор Андрійович поінформував Блаженнішого Митрополита Володимира про внутрішню політичну ситуацію в Україні, а також висловив своє бачення виходу з кризи. У свою чергу, Архіпастир наголосив, що Православна Церква підтримуватиме всі політичні сили, які хочуть добра державі та мирного урегулювання конфлікту.

Він також передав Голові Держави своє Звернення до духовенства і віруючих з приводу останніх подій у політичному житті України, оприлюднене сьогодні на офіційному сайті Української Православної Церкви. Також йшлося про недопустимість використання церковного чинника у майбутній виборчій кампанії, якщо вона матиме місце.

Митрополит Володимир дав остаточну відповідь про свою неучасть у акції привозу Благодатного вогню та його розповсюдженні світськими особами у Велику Суботу в Софійському соборі столиці. Була оприлюднена резолюція Предстоятеля, яка унеможливує участь у цьому заході архієреїв і священнослужителів УПЦ не лише у Києві, але й в усіх регіонах України. Ця позиція Української Православної Церкви залишається незмінною з минулого року і регламентована відповідним Зверненням канцелярії Київської Митрополії. Благодатний вогонь напередодні світлого Христового Воскресіння, 7 квітня, буде доставлений до столиці зі Святого града Єрусалима намісником Свято-Успенської Києво-Печерської Лаври архієпископом Вишгородським Павлом, який з благословення Блаженнішого Митрополита Володимира перебуває цими днями на Святій Землі.

Пам'ять як інструмент

Серед багатоголосся та невизначеності завтрашнього, спричинених указом про розпуск парламенту, вуличними акціями та відсутністю влади, якимось непомітно промайнула звістка про непорозуміння між Києвом і Тель-Авівом. Як повідомила тамтешня газета "Маарів", ізраїльська влада відхилила прохання Президента Ющенка відвідати країну в День катастрофи. Офіційною причиною названо щільний графік виконувачки обов'язків глави єврейської держави Далії Іцик.

Такий поворот справи, звісно, є доволі несподіваним, оскільки Тель-Авів упродовж тривалого часу звертався до канцелярії В. Ющенка з проханнями узгодити терміни візиту українського лідера, однак ці відвідини постійно відкладали. Й ось декілька тижнів тому було отримано згоду, Віктор Ющенко мав приїхати на Землю Обітовану в день, коли все світове єврейство поминає жертв Голокосту. У програмі візиту був і виступ у музеї Катастрофи "Яд Вашем".

Однак після дзвінка з Києва (!!!) візит скасували. Невідомо хто. Кажуть, мовляв, це був головний равин Всеукраїнського єврейського конгресу Моше-Раувен Асман, який повідомив ізраїльське провідництво, що Віктор Андрійович має намір у своїй промові провести паралелі між єврейським Голокостом та українським Голодомором. А це, з'ясувалося, небажана алюзія...

Мені вже доводилося писати про реакцію світового єврейства на першу спробу Віктора Ющенка розглядати дві жахливі

трагедії як явища одного порядку. Вражає не лише абсолютне нерозуміння президентських опонентів моральних аспектів справи: хто б узявся лічити жертви та порівнювати втрати обох народів, якщо ми принаймні робимо вигляд, що сповідуємо принцип, за яким вартість одного людського життя переважає всі політичні підтексти. Шокує спроба певних кіл використати людську пам'ять і шану до невинно убитих для ізоляції народу, який на своїй хресній дорозі пережив геноцид, голод і досі неполічені втрати.

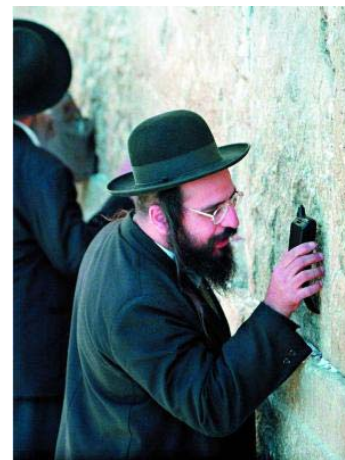
Що сталося б, якби й справді Ющенко виступив у "Яд Вашемі" – саду, де кілька десятків дерев посаджено в пам'ять українців, котрих визнано "праведниками світу" за порятунок євреїв у дні Катастрофи? Невже бути самотнім та унікальним у своїй біді – на користь пересічним дітям Авраама, для багатьох з яких Україна стала другою домівкою, власне, материнською землею? Що підштовхнуло ізраїльських політиків до такого не вельми толерантного жесту?

Тамтешні аналітики вбачають у ньому певну острогоу Тель-Авіва перед перспективою погіршення стосунків з Москвою. Адже саме Кремль чинить чи не найвідчайдушніший спротив кількарічному намагання Києва змусити світову спільноту визнати Голодомор 1932-1933 років геноцидом проти українського народу. Дипломатична риторика позірно обачних заяв російського міністерства закордонних справ лише прикриває справжні настрої в середовищі тамтешніх парламентаріїв. Перебравши на себе роль наступниці Радянського Союзу, Москва тепер загнала себе у глухий кут, бо, крім банківських активів і закордонного майна, слід ще й відповідати за вчинки своїх попередників. Й український Голодомор як спроба винищення цілої нації – окремий рядок у реєстрі злочинів "червоної імперії". Ба більше, своїми масштабами він і справді сягає всесвітніх вимірів, позаяк 10 мільйонів вимордуваних у центрі Європи за мирних обставин – це карб, якого не забувають.

І пам'ять про нього лише загострюють нерозуміння та ігноранція, часто зумисні, на угоду політиці. Бо Голодомор, як і Голокост – це автентика людиноненавистницьких систем, апологети яких досі послуговуються атрибутами зневаженого світом вождів – їхніми славнями, їхніми ідеологемами, зрештою, їхніми методами у стосунках і з власним народом, і з довкіллям.

Тому Голодомор – його засудження, його визнання геноцидом – стане пробним каменем остаточного вироку комунізму, відтак постануть питання геноциду кримських татар, операції "Вісла", тотальної русифікації, Чорнобильської катастрофи. Процес тривалий, не на одне покоління. Але ж і в "Яд Вашем" щороку висаджують нові дерева праведників...

Ігор Гулик

<http://www.maplepages.net/>

Ющенко і Мороза намалювали на іконі

Схоже, по Україні серйозно вдарила мода на увічнення політиків у скульптурах, картинах, вишивках і тому подібне. Про ікону з Януковичем "ОВ" вже писав (див ч. 4). Прижиттєвий пам'ятник Сергію Ківалову теж - вже стоїть у Одесі, бюст Юлії Тимошенко і полотно із зображенням її в образі Георгія-Переможця вже експонували на виставках. Тепер черга дійшла до президента і його родини.

Як виявилось, греко-католицький священник з Донецька Василь Пантелюк одразу після помаранчевої революції замовив львівському художнику Оресту Хоркавому картину із зображенням революційного Майдану. Художник постарався. "Хоч молиха на неї, дуже душевно", - зітхав Пантелюк, споглядаючи ще не закінчену роботу Хоркавого, пише "Сегодня". В результаті роботи художницької уяви, на верхньому полі полотна намалювався Віктор Ющенко. А по обидві сторони від нього можна бачити князя Володимира, хрестителя Київської Русі, та княгиню Ольгу.

Однак Ющенко Хоркавий зобразив навіть двічі. По центру картини на масивному кріслі засідає президент з символом вла-

Кінаха та Луценка визирає голова політолога Олександра Волкова, який цікаво звів очі догори. А за Юрієм Луценком стоять "дикунка" Руслана та Олег Скрипка, який недавно постав в образі Че Гевари. Також над самою головою Томенка, коло Юлії Володимирівни видно голову боксера Володимира Кличка. А ще трохи вище вусатий Юрій Ключковський та верховний архієпископ Любомир Гузар. Вже дуже скоро замовник картини, яка так нагадує іконописне полотно, отримає її у власність. А роботу цю священник Пантелюк планував повісити у своєму офісі при церкві.

ди, булавою, у правій руці та з посудинкою трунку у лівій. Цей елемент нагадує про отруєння Ющенко під час передвиборної кампанії. Далі, під і докола президентського трону зображено помаранчевий Майдан. Звісно, Юлія Тимошенко праворуч і - ліворуч та по центру нижньої частини полотна - Катерина Ющенко разом з дітьми. За ними видно святийшого Патріарха Київської і вся Русі-України Філарета. А в лівій нижній частині картини стоять поряд фронтмен "Океану Ельзи" Святослав Вакарчук і співачка Марія Бурмака. Далі на передньому плані можна впізнати Олександра Зінченка та спікера парламента Олександра Мороза. а за ними - голова Романа Зварича.

У той же час праворуч від сім'ї президента стоять на передньому плані Микола Томенко, Анатолій Кінаха та Юрій Луценко. Між головами

ди, булавою, у правій руці та з посудинкою трунку у лівій. Цей елемент нагадує про отруєння Ющенко під час передвиборної кампанії. Далі, під і докола президентського трону зображено помаранчевий Майдан.

Звісно, Юлія Тимошенко праворуч і - ліворуч та по центру нижньої частини полотна - Катерина Ющенко разом з дітьми. За ними видно святийшого Патріарха Київської і вся Русі-України Філарета. А в лівій нижній частині картини стоять поряд фронтмен "Океану Ельзи" Святослав Вакарчук і співачка Марія Бурмака. Далі на передньому плані можна впізнати Олександра Зінченка та спікера парламента Олександра Мороза. а за ними - голова Романа Зварича.

За всю більш як тисячолітню історію української державності влада ніколи добровільно не ви-

конувала свої функції заради блага свого народу або країни, зате самовіддано і завзято слугувала іноземним варягам, починаючи власне з варягів зі Швеції, татаро-монголів, поляків та литовців, закінчуючи москowitzами. Влада в Україні ніколи не могла самостійно захистити або організувати захист свого народу та своєї землі від іноземних загарбників, в тому числі від татаро-монголів, поляків, москowitzів, більшовиків та фашистів. Жодного разу влада не вибачилась перед своїм народом за свою недолугість та бездарність. За декілька разів спалений Київ, зруйнований Чигирин, трагедію під Бродами, голодомор та безліч загублених життів та судеб українців.

Тільки в ті короткі періоди історії, коли сам народ України брав владу в свої руки та сам призначав собі правителів, в Україні наступав лад та процвітання. Це був період ранньої Київської Русі, коли народ, стомлений розбратом та чварами власних князів, запросив до Києва шведських варягів. Це період козацької доби, коли самі козаки обирали собі старшину та організовували захист своїх земель. Це короткий період існування УНР та ЗУНР, коли народ дав шанс своїм політикам організувати на уламках російської імперії власну державу. Але, як тільки влада відсторонювала власний народ від управління державою, наступав крах цієї державності. Влада знов і знов потопала в розбраті та чварах, корупції та словоблудстві.

Власне українцям ніколи не потрібна була влада, тому що нація має чудову властивість до самоорганізації та саморозвитку (згадайте, скільки міст України отримали магдебурзьке право в період фактичної відсутності центральної влади в країні). Для українця найкраща влада, яка не заважає йому жити, завзято працювати, так же завзято святкувати та спокійно помирати. Таку владу українець буде терпіти та палко захищати в разі необхідності (до речі, на відміну від братнього північного сусіда, де історично склалося, що чим більше влада "дере" та гнобить власний народ, тим більше народ любить свою владу). Новітня історія України загалом поки що тільки підтверджує закономірності тисячолітнього співіснування влади та народу в Україні. Коли в 1991

Українцям ніколи не таланило з владою, або майже ніколи

році волею долі народ на референдумі абсолютно однозначно висловився за власну дер-

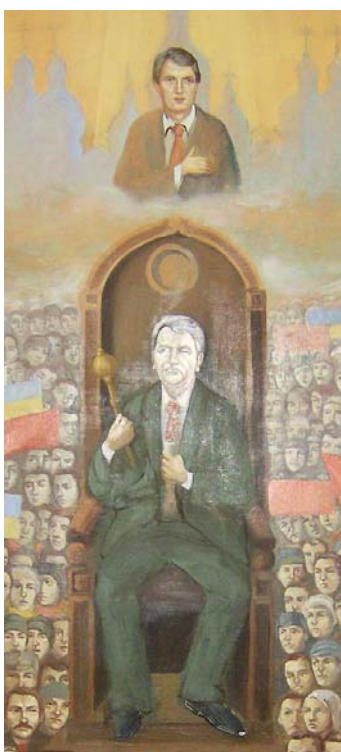
жавність, керувати країною зразу ж взялися колишні недолугі та бездарні прислужники колоніального комуністичного режиму на чолі з Кравчуком. Абсолютна бездарність тодішньої влади призвела до "революції на граніті", в результаті чого народ України виборов право в 1994 році шляхом демократичних процедур змінити своїх депутатів та урядників. І хоч як бездарно не керувала нова влада на чолі з Кучмою країною, спочатку народ її терпів, тому що влада майже не втручалась в життя свого народу.

Знову ж в котрий раз українці проявляють чудеса самоорганізації: немає роботи – самі її знаходять за межами країни, немає товарів в магазинах – привозять його з Туреччини чи Польщі та самі продають його на ринках, немає продуктів – розквітли базари, не працює грошово-кредитна система – розвинувся бартер та працює долар. В той час в Україні діяла найдемократичніша податкова система в світі: підприємець сам вирішував, які суми податків сплачувати державі. Тобто система податків існувала де-юре, але народ придумав ефективну систему уникнення оподаткування, а митарі ще не стали репресивним органом.

Якби така ідилія продовжувалась ще декілька років, Україна сама собою дуже швидко стала б найрозвиненішою і найдемократичнішою державою Європи. І ми давно вже були б у Європейському Союзі разом зі своїми недолугими правителями. Якби ті тільки не заважали.

На жаль, наприкінці 90-х влада в Україні захотіла повладарювати. Тому що зросли апетити чиновників: кожному треба по декілька гектар землі з хатинкою в три поверхи, заводик, декілька шикарних автомобілів, літаків чи яхточка. А в них ще є діти та багато-багато

родичів та друзів. Тому влада стала занадто ненажерливою та цинічною. Мало того, що за безцінь роздавала або дарувала собі землі, ліси, фабрики, заводи та порти. Мало того, що зовсім не платила податків з прихвизованих підприємств, виводячи їх прибутки в офшори. Мало того, що весь податковий тягар був направлений на малі та середні підприємства, створені пересічними українцями, влада ще й створила систему розкра-

Ікона: Св. Ю(лій)-Змієборець

(продовження з попередньої стор.)

дання вже сплачених в бюджет держави податків через механізми повернення ПДВ з фіктивного експорту. Тільки в 2004 році сума незаконно поверненого (тобто вкраденого у народу) ПДВ сягала 5 мільярдів гривень!

как добратся

Оскільки влада вже не могла утримувати та задовольнити зрослі запити армії чиновників-опричників, на яких вона власне і опиралась, була створена тотальна глибоко ешелонована корупція в країні. Корупційні піраміди і пірамідки пронизували всі сфери суспільного життя країни від

пологових будинків, дитячих садків, системи освіти, охорони здоров'я, міліції, ДАІ та армії до ритуальних закладів. Дозвільна та податкова системи в Україні стали по суті репресивними органами та системами здириництва та хабарництва. Україна стала одним із корупційних лідерів у світі. Щоб утриматись при владі незалежно від волі народу, Кучма і його приборчки вдалися до системних маніпуляцій на виборах 1999, 2002 і 2004 років. То були вибори без вибору (1999 рік, коли українці мусили вибирати менше зло - між Симоненком і Кучмою), масове зняття з перегонів представників опозиції в мажоритарних округах на виборах 2002 року та суттєве обмеження доступу до ЗМІ опозиції. Розуміючи, що і цих засобів для досягнення бажаного результату на виборах президента 2004 року буде недостатньо, влада вдається до небачених за масштабом та цинізмом маніпуляцій! Але в цей історичний момент українці знову беруть владу в країні у свої руки, чого сама влада аж ніяк не передбачала. Фактично в листопаді 2004 року – січні 2005 року влада в країні належить новому інституту прямої демократії – Майдану. Президент, Верховна Рада, Верховний суд та силові структури вимушені в ці місяці виконувати волю Майдану як консолідованого органу нової української демократії. Як би там не було, будь-яка влада, тим більше з огляду на ще молоду та незрілу українську демократію, буде намагатись владарювати поза контролем свого народу, або перекидати свої функції на плечі народу.

Сергій Сорока

<http://novaxylyia.iatp.org.ua/>

Страждання столиці

Нудьгуюча, щоразу брудніша юрба ходить Києвом. Київ страждає. Економічна вигода? Порахуємо. Нехай їх 30 тисяч, нехай кожний із цих прибульців коштує спонсорам мінімум 100 гривень на день – оплата "праці", проживання, харчування. Ще не менш 50 грн. у розрахунку на кожного повинна зжирати піраміда, що керує цим людським потоком. Разом, кожен день дійства – близько мільйона доларів. Київ багатіє на політиці? Так, ці гроші крутаються в банках, в обмінних пунктах, осідають у касах магазинів на Хрещатику, у кишенях власників житла, продавців пива, горілки й насіннячок. Власники фаст-фудів у районі Майдану, напевно, давно вже купили собі по рукотворному острову в Еміратах. Продавці вудок – по два. Власники гастрономів – по віллі у Женеві. Але звичайним киянам від цього мало зиску.

Ах, якби в київської влади вистачило сміливості здавати Майдан, Маріїнський парк, вулиці біля Кабміну, Ради й президента в оренду! Щодоби, кожний квадратний метр – з аукціону! Це була би прагматична відповідь на прагматичне питання, що ставить жителям столиці піша навала махателів прапорами. Київ переповнений прагматиками з регіонів. Місто нудить від псевдореволюційного дежавю, від примітивної естетики пісень із гучномовця й безглузких ходів опухлої молоді, від жовтих від злості дідків.

І мільйон у день – це катастрофічно мало за облогу міста. Розрахунок приблизний – нехай зарплата з обліком "тіні" \$300, загальна кількість населення столиці з урахуванням "понаехавших" за останні роки – разом не менш 3 млн. Разом кияни, якщо не брати проживаючих місцевих олігархів, заробляють понад \$1 млрд. на місяць. 2 тижні (а навряд чи буде довше) перекритих доріг і запаскуджених вулиць – 1,5% місячного бюджету громадян Києва. Сума, непорівнянна зі стресом для міста.

На жаль, Київ убожіє від політики. Лихо прийшло, притекло до дверей під'їзду на Липках. І можна співчувати, тому що не усі ще мешканці центрального владного кварталу – скоробагатки, яким "так і треба"... Але це підсохне. Гірше – те, що приїжджі опоганюють місто своєю біганиною, сенс якої

недоступний їм самим. У цьому немає ніякої політики – у відношенні до них у киян є лише звичайна людська втома. Від того, що потрібно притискатись до стінок, коли хтось на вулиці вирішує свої маленькі фінансові й більші політичні проблеми. Пробки парализують бізнес-життя міста. Отруєне машинами повітря ранило людей, хвороби серця й легенів хтось буде лікувати, за чийсь рахунок. Це прямий конфлікт людської повсякденності та абстрактної праги до влади. У безладне, але все-таки місцями

досить європейське місто чиясь зла воля вкидає щільні юрби чужих людей зі скляними очами. Вона змушує їх танцювати під пекельно провінційні наспіви, кружляти по бруківці в пошуках незрозуміло чого. Юрбитися, кричати, махати строкатими квітами, потім знову кудись іти. Невидимі електричні імпульси звідкись – із цієї прагнучої влади чорноти – увесь час підстобують через мобільні телефони: швидше, голосніше, сильніше!..

Приїжджі – інші. Вони говорять іншим складом, думають іншими думками, вони чужі. Для киян вони – як родичі, що збожеволіли. З якими хочеться просто мирно роз'їхатися. Федералізація? Заради Бога, будь ласка! Кияни її заслужили. Але

приїжджими командують ті, хто в стократ гірший і дикийший. Воістину, це сутність української політики – бруднити те, що тільки-но стало чистим. Кілька сотень чоловік у владних будинках зайняті своєю чорною справою, але від цього погано всім – і мільйонам киян, і донбасчан, і львів'ян.

Не Донбас і не Львів – саме цих політиків з їх наскрізь фальшивими протистояннями варто було б обнести колючим дротом. Секретаріат, Раду, Кабмін. На липських пагорбах поставити вишки з кулеметами, у підвалах урядових будинків – тюремні камери із ґратами... Але кияни занадто мирні й терплячі. Завдання для них непросто – придумати, як чемно, але чітко сказати нинішнім властолюбцям, що загралися, "до побачення". Як ненасильницьким чином вивергнути з міста це сховане чужорідне багатоголове сторуке тіло збанкрутілої еліти, що засмічує вулиці своїми грошима та купленими мітингами.

Київ Щеків

<http://www.novasich.org.ua>
<http://www.novasich.org.ua>

Ось вона – ключова різниця світоглядів.

**Віктор Янукович біля Верховної Ради.
 Віктор Ющенко на Європейській площі.**

Надихає автентично українська надія на те, що „якось воно буде...” (адже я є давній апологет єдиноістинної української релігії „Якосьвонобуддизму”), а знеохочує не менш автентична українська дезорганізованість і фаталізм: „Якби ж то знаття...” (В. Єшкілев)

Ми там чужі, але й удома не свої

Тисячі наших земляків нині працюють за межами України. Роз'їхалися хто куди не від доброго життя, залишивши вдома дітей, стареньких батьків. Дехто вже роками не бачив своєї родини. Як живеться заробітчанами на чужині? Чи стали вони там своїми? Коли планують повернутися в Україну та чи повертатимуться взагалі? На ці й інші запитання відповідає президент Асоціації українців у Португалії “Собор” Олега Гуцька.

– Пане Олеже, чи багато українців працюють у Португалії? Які професії там найбільш затребувані?

– Офіційно зареєстровано близько тисяч 100 українців. Це ті, які пройшли легалізацію. І ще, мабуть, 100 тисяч працює нелегально. Більшість чоловіків, які приїжджали в Португалію, спершу працювали на будівництві чорноробочими, жінки доглядали стареньких людей, прибирали в будинках. Але це був перший етап. Тепер українці піднялися на дещо вищий щабель. Якщо і працюють на будівництві, то майстрами. Чимало залучено на складах або далекобійниками. Є вже й такі, хто відкрив там свої магазини, фірми, стоматологічні кабінети. Тепер більший попит на українських учителів, лікарів. Але це стосується лише тих, хто легалізувався.

– А важко українцям отримати офіційний дозвіл на працю і проживання? – Ні. Але державі треба сплачувати податки. Спершу, звісно, доведеться заплатити штраф за всі роки нелегального перебування. Схитрувати не вдасться, адже на кордоні фіксують, коли людина його перетнула. Штраф не такий уже й великий. Мій друг за чотири роки “підпілля” заплатив 500 євро. На легалізацію може розраховувати той, хто щонайменше три місяці сплачував податки в систему соціального страхування – “сегура-соціал” та ІРС. Сума набігає також не дуже велика, бо господарі офіційно вказують не реальну, а лише мінімальну зарплату – 380-400 євро. Для заробітчан це не дуже добре, бо з маленькою зарплатою не просто взяти кредит у банку. Реальна ж середня зарплата – 700-800 євро. Людина, яка сплачує “сегура-соціал”, має медичну страховку. І коли доведеться робити, скажімо, операцію, всі видатки їй оплачують. Це непоганий соціальний захист. Одна знайома мала каміня в нирках. П'ять спеціальних процедур із їх дроблення коштують 1000 євро. Якщо вони завершилися успішно, пацієнтка сплатила 100 євро, решта – з її страховки. Легалізація у перші п'ять років дає право на працю і проживання в Португалії, але людина не може більш ніж два місяці перебувати за межами країни, не має права відкривати свої фірми. Другий етап легалізації настає після п'яти років. Тоді можна вже півроку перебувати за межами країни, відкривати власні фірми.

– Українці в Португалії винаймають помешкання чи купують свої? – Як правило, винаймають, бо квартири там дуже дорогі. Вони воліють купити квартиру в Україні. Трикімнатне помешкання у передмісті Лісабона в новому будинку коштує 120-150 тис. євро, двокімнатне в неновому будинку – 70-80 тис. євро. Оренда кімнати і кухні – 200 євро. Загалом родина з двох осіб на проживання і харчування витрачає на місяць 450-500 євро, але це, коли себе не обмежуєш.

– Чи мають змогу українці, які працюють легально, забрати до себе дітей, бо проблема безбатченків при живих батьках нині стоїть дуже гостро? – Безумовно. Об'єднати сім'ї значно легше, ніж когось запросити до себе в гості. Раніше ця процедура тривала доволі довго – дев'ять місяців, а то й рік. Тепер – чотири-п'ять місяців. Об'єднання сімей – це один із напрямів нашої асоціації. Ми звернулися з листом до Посольства Португалії в Україні, щоб надали перелік усіх необхідних документів для возз'єднання сімей, запрошення гостей, аби ще більше прискорити цей процес.

– А як діти, не знаючи мови, навчатимуться в чужій країні? – Проблеми виникають лише в дітей старшого віку, тому батьки не завжди забирають їх до себе. А менші адаптуються дуже швидко: йдуть у португальські садки, школи. І вільно володіють португальською мовою. А щоб вони не забули рідної, уже два роки діє суботня українська школа “Диво-світ”. У початкових класах багато учнів, тому їх уже ділять на два класи, у старших – 8-10 учнів. Учителі – з України. Утримують школу батьки.

– Робота роботою, але ж хочеться і живого спілкування. Українці в Португалії часто зустрічаються? – Дуже часто. По-перше, в Португалії є Греко-Католицька Церква. Ми домовляємося з місцевими священниками і богослужіння тривають почергово. У неділю є дві відправи. Тож зустрічаємося в храмі. Є два греко-католицькі священники. Один працює на місці, другий роз'їжджає по всій країні, де є українські громади. А бачили б ви, як ми святкуємо Різдво, Пасху! Національні українські

свята відзначаємо навіть на центральних площах Лісабона. Крім того, влаштуємо концерти, розпродаж українських витворів мистецтва. До українських вишиванок, різьблених виробів із дерева, крашанок, писанок особлива увага. Є проблема з книжками. Португальською мовою книжок про Україну немає. Щороку 25 березня влаштуємо Шевченкіану. А щоб залучити до нашого свята більше португальців, паралельно вшануємо і їхнього національного поета Камоенша. Цьогорічне свято відкриє спільний українсько-португальський хор пісню “Думи мої, думи”. Потім португальці читатимуть вірші Шевченка українською, а українці – вірші Камоенша португальською.

– Судячи з усього, нашим землякам у Португалії не так уже й погано. Вони не планують повернутися в Україну? – Наша Батьківщина тут. Але біда в тому, що держава абсолютно не турбується про своїх громадян, які тимчасово живуть за її межами. Досі немає статусу заробітчанина за кордоном. Хто ми такі? Які маємо права? Інколи доходить до абсурду. Скажімо, я – громадянин України – мушу в'їжджати в Україну транзитом, і кожні десять днів перетинати кордон, аби просто зробити відмітку. Я – лів'янин, і мені до кордону не так уже й далеко. А що робити українцям зі Східної України? А як перевезти майно, адже в Португалії люди попрацювали доволі довго, щось нажили за цей період. Мені пояснили, що я мушу зі Львова виписатися, поселитися в Португалії на постійне місце проживання і тоді зможу спокійно ввозити майно. А якщо не хочу виписуватися зі Львова? На жаль, за кордоном і помирають. Питання, як доправити їхні тіла на батьківщину, досі остаточно не вирішено.

– А асоціація, яку очолюєте, не може домогтися розв'язання цих проблем? – Для цього ми й об'єднуємося, бо коли ми разом, легше відстоювати свої інтереси. У Португалії закони більше захищають імігрантів, аніж в Україні українців, а тим паче, українських заробітчан. Уряд Португалії розіслав до асоціації імігрантів свої пропозиції. Скажімо, нині обговорюють те, щоб імігранти з різних країн, які працюють легально, брали участь у майбутніх виборах до місцевих рад. У школах, де є багато дітей імігрантів, пропонують включити в шкільну програму й уроки рідною мовою. Збільшуються права асоціацій. Керівники можуть напрямку звертатися до сенату, уряду, в посольство. У нас потрапити на прийом до голови облдержадміністрації не так просто, треба записуватися заздалегідь, і то не відомо, чи потрапиш. У Португалії керівникові такого рівня достатньо зателефонувати, і якщо він має час, то приїме того ж дня. А ось в Україні ми не почути. Достукатися до чиновників в Україні й змусити їх звернути увагу на проблеми заробітчан важко. Але ми не здаємося. Скільки б не працювали в Португалії, ми все одно там чужі. Однак дуже прикро, що й в Україні не свої. І це болить найбільше.

Розмовляла Олександра Баландюх

Свазіленд або Суазіленд, мало хто знає, що ця африканська країна між ПАР та Мозамбіком немає виходу до моря. Це маленька держава, яка налічує лише 1 161 219 мешканців, але як всюди у світі, тут також живуть українці, їх мало, але це – достойні люди. Олена Дламіні народилася в столиці України Києві в 1965 р. За фахом вона архітектор, закінчила Київський інститут будівництва і архітектури. У 1987 р. вона познайомилася в Києві із африканцем Фелізе Дламіні, студентом Університету ім. Т.Шевченка, де він вчився міжнародному праву. Зараз трійко синів: Тарас, Стівен й Кріс. Після ще одного навчання Фелізе у Південній Кореї, сім'я остаточно повернулася у 2000 р. до Свазіленду, де Дламіні став керівником протоколу короля Мсваті III. Олена – власниця приватної фірми “Ромашка”, яка займається архітектурою та дизайном інтер'єру

Гість сьогоднішньої творчої сторінки - письменниця і поетеса, патріотично віддана українському слову - намагається зібрати біля себе молодь з усіх куточків країни, щоб допомогти їм проявити себе і відкрити свій талант. Саме тому вона відкрила культурологічну студію при Національному музеї літератури. Марія заміжня, має 15-річну доньку. За головне завдання свого життя, вважає глибинну творчість.

Щиро Вітаю! Хочу вислати вам свою нову поезію

Марія Морозенко

Ми всі пасажири

По вікнах вагонних,
Мов рамах віконних,
Щось тихо й натхненно
вистукує дощ.
Із смутком холодним
У серці знов спомин,
І ти в моїм серці – небачений
ХТОСЬ.

Ми всі пасажири
В життєвому вирі,
Нехай без вагонів, купе чи
плацкарт.
Ми всі пасажири –
Без миру й у мирі,
Хто фініш пройшов,
Хто став тільки на старт.
Життя – швидкий поїзд,
Проходить без збоїв.
А раптом зупинка –
Зупиниться хід.
І час переломів, затримок,
застой,
Помилок чужих, щастя, горя і
бід.
Усе це проходить...
На станції входить,
А, може, в життя новий зовсім
цей ХТОСЬ...
По вікнах вагонних –
Він все не проходить –
Щось тихо й натхненно
вистукує дощ

За і Проти

Є у мене старший брат,
Він – народний депутат.
Не цурається роботи,
Голосує «За» і «Проти».

«За» закриту демократію.
«За» свою верховну братію,
Друзів – покручив своїх,
Горезвісних холуїв.

Живуть в мамі на селі
Брата дітоньки малі.
Не дїждуться, мабуть, свята
В гості тата-депутата,
Бо у тата ой роботи! –
Голосує «За» і «Проти».

«Проти» жита золотого,
І минулого святого.
«Проти» кущика калини.
І майбутнього країни.

Мама плаче безупинно
І крізь сльози лає сина;
– Краще б, сину, не родитись,
Як перевертнем зробитись.
Мами син давно не чує;
«За» і «Проти» голосує.

«За» корупцію у владі,
Проституцію у Раді.
«Проти» нас усіх із вами.
Навіть «Проти...Проти мамі».

ВІДЬМА

Я знялась вище гір і пішов поговорі;
– вона відьма, бо вміє літати!
Мої крила пісні. Я не винна в тім, ні,
Що душа, як пташина крилата.
Всі цурались мене, всі плювали услід,
Із осики кілочок точили.
Проклинали щоднини співучий мій
рід.
Розтоптали б, коли б стало сили.
– Відьма!.. Відьма!... – Я чула це вдень і
вночі.
– – Відьма!.. Відьма!.. – Крізь марево
сну
Я молилась щоночі; «Не плач, не
кричи.
А співай про квітучу весну!»

Я не знаю хто першим слова ці
сказав;
– Запалити прокляте насіння!
Відьма!.. Відьма!.. – Весь натовп так
страшно кричав;
– Запалити!.. Дотла!.. До коріння!..
Найдрибніші краплички, зернинки ясні
Я в маленький клубочок зібрала.
Над землею мої задзвеніли пісні,
Я востаннє для всіх заспівала.
І хтось раптом прозрів; – Ні, не
відьма вона!
Подивиться, душа білокрила.
Це не відьма!.. – У небі згасала луна.
Тільки пісня над світом дзвеніла.

“ОВ” РЕКОМЕНДУЄ WWW

Українці в Мозамбіку:

http://ucrania-mozambique.blogspot.com/2007_03_01_archive.html

Українці в Югославії:

http://koukyu.ca/html/annual_meeting_2007.html

Українці в Японії:

http://yarylo.sytes.net/kraiany/tiki/tiki-view_blog.php?blogId=2
<http://stjude.jp/ukr.html>

Українські "заробітчани" щорічно посипають на батьківщину \$21,3 мільярдів

Щорічно в Україну від працюючих за кордоном українців надходить \$21,3 мільярдів, що відповідає майже чверті ВВП країни і значно перевищує обсяги надходжень сукупних іноземних інвестицій в Україну. За кордоном працює близько 4,93 мільйонів українців. Згідно з розрахунками, звичайний мігрант переводить в Україну \$360 на місяць.

Як зазначається в матеріалі заступника голови Національного банку, в Україні за роки незалежності не було проведено жодних серйозних досліджень щодо обсягів і масштабів надходження міграційного капіталу з-за кордону. Ще близько \$1 мільярдів надійшло через спеціалізовані системи грошових переказів

Здрастуйте, шановна редакція "Оттавський вісник"!

Звертаюсь до Вас з проханням надрукувати у Вашому виданні мою статтю Про долю молодого хлопця, сироти, який вже 7 років відбуває довічне ув'язнення в Україні за злочин, якого не скоював. Ознайомившись з матеріалами його кримінальної справи, я переконався, що за належної юридичної допомоги можна змінити цю далеко небезнадійну ситуацію. Як журналіст, громадянин і людина, я не можу бути байдужим і залишатись осторонь, спостерігаючи за такою жахливою несправедливістю. Переконаний, що матеріал статті не залишить байдужим жодну людину і можливо хтось виявить бажання підтримати хлопця. За Вашого погодження, я вишлю матеріал статті. Прошу Вас не залишитись байдужим і за будь-якого Вашого рішення повідомити мені на електронну адресу: (rapenko2007@mail.ru) або тел.+380968113824.

З повагою В'ячеслав Паненко

Винний без вини...

Кажуть старі та мудрі люди, що чужої біди не буває, як не буває і чужого горя. Так і я, як журналіст і людина не зміг пройти осторонь, мимо долі цієї людини, яка сколихнула всю мою душу, не дарма ж говориться про те, що ніхто не застрахований від того чи іншого життєвого випадку, так само як ніхто із нас не може передбачити наперед свого майбутнього життя. Тому, пишучи цей матеріал, мені хочеться зосередити увагу на тому, щоб кожен зміг до останнього слова зрозуміти суть долі людини, про яку піде розмова. Щоб кожен зміг правильно зрозуміти мене в тому, що усі ми не повинні пройти мимо цієї людини та її жахливої долі, а навпаки докласти усіх можливих зусиль, аби допомогти. Про долю молодого хлопця, сироти, який вже 7 років відбуває довічне ув'язнення в Україні за злочин, якого не скоював. Ознайомившись з матеріалами його кримінальної справи, я переконався, що за належної юридичної допомоги можна змінити цю далеко небезнадійну ситуацію. Переконаний, що матеріал статті не залишить байдужим жодну людину і можливо хтось виявить бажання підтримати хлопця.

Світло травневе сонечко, буяла весна у всій своїй красі, і Вячеслав навіть не здогадувався, що підготувала йому доля... Окрім Вячеслава, - в шанованій інтелігентній родині, більше дітей не було, тому всю свою любов мама і бабуся віддавали своєму синові і внуку, що ріс розумним і напрочуд талановитим, навчався у Львівському військовому інституті. Любив його, напевно, і батько, який сам того не бажаючи, зламав синові долю. Зайшовши до хати, син почув голосну сварку батька між дружиною та тещею, і коли дитина заступилася за свою матір - почула у відповідь батькові слова : "Иди геть із дому!" Хто знає, як би воно все було склалося у житті хлопця, якби батько не влаштував тієї безглуздой сварки на ґрунті ревнощів до дружини, якби не зробив за одну-єдину мить того, що одним помахом руки перекреслило минуле, теперішнє і майбутнє життя Вячеслава. Хлопець навіть не міг уявити того страшного батькового вчинку, що він скоїв за кілька хвилин, а потім увірвався з ножем й до сина. В ту мить Вячеслав зміг захиститися, але батько залишив світ, скинувши всю відповідальність на сина, адже мертві пояснень не дають. Дякуючи Богові, Вячеслав залишився при здоровому глузді, коли побачив, що вже немає і ніколи вже не буде поруч із ним мами, бабусі, яких він так любив, що страшна лють погубила батька, котрий сам піписав собі такий вирок, піднявши руку на рідних.

Можемо лише уявити через які муки і страждання пройшла ця молода людина. Поодинокі випадки тортур трапляються в Україні і тепер, а в епоху кучмізму це було майже законно. Після всіх знущань і тортур, яких зазнав Вячеслав під час дізнання і слідства, суд вже не цікавили очевидні речі, що абсолютно спростовували обвинувачення, адже виправдання підсудного тягло за собою покарання багатьох службових осіб міліції та прокуратури. Таких випадків, коли покарали

службових осіб, за всю історію незалежної України було декілька, та й ті були більше піаром, ніж бажанням щось змінити в правовій системі.

Судова система і сьогодні після всіх позитивних змін в країні залишається незмінною, в якій правлять корупція і гроші, а права людини, закон - щось другорядне і маловагоме. Намагання окремих державних осіб реформувати судову систему не приносить поки бажаних результатів.

Допомагаючи Вячеславу, котрий і по сьогоднішній день лишається винним без вини, ми можемо змінити не лише його долю, ми можемо надати додатковий імпульс суспільству, що зміни вкрай необхідні. Адже такі жахливі умисні або непрофесійні судові помилки не поодинокі, їх безліч. Це страшно, коли суспільство утримує такого монстра, що калічить долі невинних людей.

То, що ж це таке коїться з нами, українцями, коли життя співвітчизника не варте ні гроша? На якій стадії байдужості знаходиться суспільство, скільки ще буде у нашій державі таких ось поламаних доль.

Неправомірне засудження в Україні давно набуло систематичних рис. Я особисто спілкувався з дідом Вячеслава Андрієм Омеляновичем, який у свої вісімдесят років уже не має сил і здоров'я боротися, щоб змінити долю внука. Уявіть, йому, як потерпілому, відмовили у наданні матеріалів кримінальної справи. Андрій Омелянович переконаний, що жахливий вчинок скоїв його син. А внук несе відповідальність тільки тому, що живий. Лише тому, що зруйнована кучмізмом, наскрізь корумпована судова система не бажає визнавати той очевидний факт, що людина знаходиться в нелюдських умовах уже 7 років за злочин, якого не скоювала.

Ознайомившись з матеріалами кримінальної справи і проконсультувавшись з юристами, я остаточно переконався, що відновити справедливість і змінити долю Вячеслава можливо, потрібна лише фінансова допомога для проведення декількох незалежних експертиз, а також послуг кваліфікованого незалежного адвоката для захисту в суді.

В'ячеслав, не маючи необхідних коштів, неодноразово вдавався до голодування з метою захистити своє конституційне право на об'єктивне правосуддя, Але в країні, де іде постійна боротьба за владу, ніхто не реагує на пересічного українця. Немає гарантії того, що важливі докази по справі не зникнуть з архіву. Перед офіційним зверненням до суду життєвонеобхідно провести деякі процесуальні дії, в тому числі отримати результати експертиз, відповідь яких буде беззаперечним доказом фабрикації кримінальної справи і необґрунтованого засудження Гегельського Вячеслава.

Тому саме зараз я звертаюсь до кожного небайдужого: "Давайте допоможемо цій людині! Разом ми можемо врятувати долю молодого хлопця!" Йому - тільки 29 років. Усе його життя - далеко попереду. Вірю у Вас, мої українці! Вірю і тихо молюсь Богові за ваші небайдужі серця.

Бажаючим взяти участь у долі Вячеслава, надати посильну допомогу, моральну підтримку чи дізнатися більш детально про його долю, прошу писати на ел-адресу:

rapenko2007@mail.ru

тел. +380968113824

В'ячеслав Паненко

Чи до діда засудженого:

Гегельський Андрій Омелянович.

вул. Набережна 55

село Васильків, Шполянський район

Черкаська область

індекс 20624

Україна

Або безпосередньо Вячеславу, який відбуває довічне ув'язнення за адресою: Україна, м. Житомир, вул. Ватутіна, 172, Тюрма 8, Гегельському Вячеславу Анатолійовичу